

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Terwijl de PvdA in het verdomhoekje schijnt te zitten publiceert *Mijn weekblad* allerlei over socialisten in verleden en heden.

De Jonge Prins in Wormerveer, inmiddels gesloopt, hier op een ansichtkaart van de Historische Vereniging Wormerveer.

Zo ging dat toen

Op zondag 24 januari 1886 zou in "De Jonge Prins" te Wormerveer Van Raay komen spreken over "Macht gaat boven recht" in een ledenvergadering met introductie. Van zijn rede is geen woord uitgesproken, maar de feiten geven misschien een betere uiteenzetting over het onderwerp "Macht gaat boven recht" dan zijn rede.

De zaal is geheel gevuld als plotseling de besloten vergadering wordt verstoord. De Officier van Justitie te Haarlem heeft in overleg met de burgemeester van Wormerveer enige rijksveldwachters uit Amsterdam, Zaandam en elders ter assistentie aan de gemeentelijke politiemacht toegevoegd. Het is deze verzamelde macht, die onder leiding van de burgemeester toegang tot de vergadering vordert om de openbare orde te handhaven. De heer Leguit van Krommenie, voorzitter van de vergadering, weigert echter op grond van de wet. Ondanks herhaald bevel handhaaft hij zijn standpunt. Tenslotte verbiedt de burgemeester het houden van de vergadering, Leguit verklaart geen geweld te willen uitlokken en sluit de bijeenkomst. Daar de vergaderden evenwel toch bijeen

blijven beveelt de politie hen heen te gaan. Hieraan wordt, onder protest, gehoor gegeven.

Maar hiermee is het incident niet geëindigd. De politie maakt proces-verbaal op en de rechtbank te Haarlem verleent rechtsingang tegen Jacob Leguit, koopman te Krommenie, Adriaan Dekker, molenaar te Westzaan, en Pieter Molenaar, timmerman te Zaandijk. Daar de verdachten overigens gunstig bekend staan worden zij veroordeeld tot 25 gulden of vier dagen voor Leguit en f 5 of een dag voor de beide anderen. Een fraai staaltje van rechtsverkrachting uit de beginjaren van het socialisme in de Zaanstreek.

(Citaat uit mijn boek Restanten uit het magazijn)

Loflied voor een moeder

In een brief aan zijn partijleden schreef PvdA-voorzitter Hans Spekman onlangs: "De werkelijkheid lacht niet ieder mens toe. De ene mens vindt het onrecht als iemand z'n exorbitant hoge salaris ter discussie durft te stellen. De andere mens leeft met onrecht: onzeker van z'n baan, niet veilig in z'n buurt en vechtend voor de toekomst van z'n kinderen. Misschien moet je het zelf hebben ervaren om het te zien. De schaamte van het niet rond kunnen komen. De frustratie bij ouders die het beste willen voor hun kind, maar aan hen een bijdrage moeten vragen voor het huishouden. De energie die het dag in dag uit kost de eindjes aan elkaar te knopen, maar ook de trots wanneer dit lukt. Ik ben opgegroeid in een arm, maar warm nest. Mijn vader is jong gestorven. Gewoon pech. Mijn moeder stond er alleen voor met vier jonge kinderen. Drie dochters van 9, 12 en 16 jaar en één zoon van 1. Er was de wil om vooruit te komen. Er was de trots om geen gebruik te maken van de bedeling. Al het geld dat binnenkwam, ging naar het allernoodzakelijkste. De kinderen hoorden daar, volgens mijn moeder, bij. Waar zij door pech werd teruggeworpen teruggeslagen naar de armoe, wilde zij dat wij - haar kinderen - de kansen kregen die zij vroeger heeft moeten missen." Als je dat leest begrijp je een beetje beter wat die man beweegt.